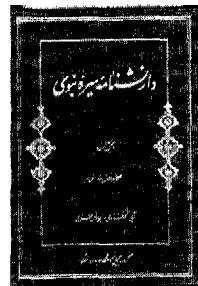

جلد نخست «دانشنامه‌ی سیره‌ی نبوی» - که اختصاص به صحابه دارد - اثربری است که در ۵۸۷ صفحه به تازگی از سوی گروه تاریخ پژوهشگاه حوزه و دانشگاه در بهار ۱۳۸۹ منتشر شده است. طرح گستردۀ دانشنامه قرار است در پنج بخش منتشر شود: صحابه (۹ جلد، شامل ۱۲ هزار مدخل؛ اماکن (۲ جلد؛ قبیله‌ها، گروه‌ها، خاندان‌ها (۱ جلد؛ مفاهیم (۱ جلد)؛ ایام و حوادث (۲ جلد). مبنای طرح بر آن استوار بوده که تمامی داده‌های مرتبط به سیره‌ی نبوی، طبقه‌بندی و همراه با تحقیقات نوین و زیرمدخل‌هایی ارائه گردد. چنان‌که در پیش‌گفتار کتاب آمده، در سامان‌گیری طرح معیارهایی لحاظ شده است، از جمله اینکه مدخل‌ها پس از گزینش، براساس حروف الفای فارسی تنظیم شده‌اند و از این رو، برخلاف برخی از منابع که کُنیه‌ها را جداکاره اورده‌اند، کنیه‌ها به ترتیب حروف در حرف «ابو...» قرار گرفته‌اند. نیز، شرح حال زنان صحابی به بخش ویژه‌ی زنان ارجاع داده شده و در مجلد حاضر ذکری از آنان نرفته است. در نگارش مقاله‌یا مدخل سعی شده از ویژگی‌هایی کلی زیر پیروی شود: ۱. اهمیت بسیاری به انتقان متن، صحت و قوت مستندات و بهره‌گیری از منابع و مأخذ معتبر و متنوع داده شود. ۲. تا حد امکان از نقل قول مستقیم، بدويژه نقل قول بلند پرهیز شود. ۳. داده‌های هر مقاله درباره‌ی موضوع جامع و مستقل و متمرکز باشد. ۴. از کاربرد مفاهیم و القاب مرتبط با ارزش‌گذاری اجتناب شود. اما ویژگی‌های خاصی که برای نگارش مقاله‌یا مدخل در بخش مربوط به صحابه در پیش‌گفتار ذکر شده، به قرار زیر است: ۱. در متن مقاله‌یا مدخل، شرح حال اصحاب در دوره‌ی نبوی و پس از آن به طور جامع و مختصر و با ملاحظه‌ی ترتیب زمانی حوادث اورده می‌شود، اطلاعاتی که بدان پرداخته می‌شود عبارت‌اند از: نام، نسب، کنیه و لقب، تیره و قبیله، زندگی پیش از اسلام به اختصار، اسلام آوردن، دلایل صحابی بودن فرد، از جمله ملاقات با رسول خدا یا شنیدن حدیث از ایشان، دوره‌ی مکه، هجرت، شرکت در بیعت‌ها، شرکت در غزوات و سرایا، سرانجام و درگذشت، همسر و فرزندان، نقل حدیث از پیامبر و ... ۲. اگر صحابه‌ای نقش مهمی در حادثه‌ای ایفا کرده باشد، به طور مفصل ذکر می‌گردد. ۳. اصحابی که خاندان آن نیز نقش سیاسی اجتماعی فعالی در عصر رسالت و خلفا داشته‌اند، به نقش خاندان ایشان

دانشنامه

سیره نبوی

- سپنتمبر سیاحتی^۱
- دانشجوی دکتری تاریخ

- دانشنامه‌ی سیره‌ی نبوی، مجلد اول
- پژوهشگاه حوزه و دانشگاه، چاپ اول: ۱۳۸۹، تعداد صفحات: ۵۸۷

یعنی صحابه کسی است که در زمان حیات پیامبر در حالی که به ایشان ایمان اورده، پیامبر را ملاقات کرده، و مسلمان نیز از دنیا رفته است. در ادامه، اشکالاتی که بر این تعریف از نظر شمول آن بر کوکان و منافقان و فرشتگان در آثار صحابه‌نگاری وارد شده برسی شده است.

«تسمیه‌نگاری، مقدمه‌ی صحابه‌نگاری»، عنوان بحث بعدی است که به سرآغاز داشت صحابه‌نگاری در قرن نخست هجری با فهرست‌نویسی (با عنوان تسمیه یا اسماء) و فرایند تکاملی آن می‌پردازد. در واقع، تسمیه‌نویسی از علم نسبت یا دست کم برگفته از آن بود و از این رو، تبیین نام و مشخصات فردی و قبیله‌ای اصحاب اهمیت می‌یافتد. به عبارتی دیگر، صحابه‌نگاری، معجم‌نویسی صحابه بود که در روندی تکاملی از آنجه در تسمیه‌نویسی بود، استقلال یافت. این سعد در الطبقات الکبری با عنوان تسمیه از بیشتر اصحاب نام برد، اگرچه شیوه‌ی وی با شیوه‌ی متأخر الفبابی متفاوت است و رنگ جغرافیایی و محلی دارد. «صحابه‌نگاران پیشگام»، عنوان گفتار بعدی است که بر این نکته تأکید دارد که برخلاف ابن حجر که بخاری را پیش‌کام صحابه‌نویسی دانسته، پیش از او بسیاری به این امر پرداخته‌اند. در این بخش، اسامی سی و یک تن از ایشان و آثارشان تا پیش از ابن عبدالبر (م. ۴۶۳) آمده است. بحث با «صحابه‌نگاری محلی» ادامه می‌یابد که این زمینه به‌واقع فرأورد نوادگان صحابه در شهرهایی بود که سکنا گریده بودند. برخی از این آثار معرفی شده‌اند، از جمله: تسمیه من نزل الكوفة من الصحابة، ایونیعم فضلین ذکین (۲۱۹-۱۳۰): تسمیه من نزل البصره من الصحابة، قومسی، نوجین ابی حبیب (م. ۲۱۱): تسمیه من نزل الشام من اصحاب رسول الله من الانصار و قبائل الیمن، ابویوزعه دمشقی، عبدالرحمن بن عمرو بصری (م. ۲۸۱)... استمرار این حرکت تکاملی به «شكل‌گیری مجموعه‌های مجموعه‌های بزرگ» انجامید؛ آثار صحابه‌شناسی در ابتدا بیشتر با عنوان معرفه الصحابه و اندکی بعد برای مراجعه‌ی آسان تر، براساس معجم و به نام معجم الصحابه نوشته شدند.

بحث درباره «صحابه از منظر اهل سنت»، به قصد بررسی چندوچون عدالت صحابه، بر مبنای سه مفهوم اساسی اجماع صحابه، اجماع امت، و عدالت استوار شده است؛ با عطف توجه به تعاریف ارائه شده برای صحابه، اجمع امت مفهومی است که به تبیین ناهمسانی‌های گوناگون صحابه‌نگاران درباره عدالت صحابه می‌پردازد. مفهوم عدالت، از منظر اهل سنت، دلالت بر معنای حدیثی آن دارد و بر لزوم عمل به واجبات و ترک فسق و عدم اصرار بر گناه مبتنی است، گرچه در عمل گاه عدالت صحابه فراابت‌هایی با معنای عصمت یافته است. در ادامه، تحلیلی از آیات و روایات مؤبد عدالت صحابه به دست داده شده است. «جایگاه صحابه از منظر شیعه»، با توجه به نزاع دیرینه‌ی اهل سنت با شیعه بر سر موضوع صحابه، رویکرد تقابلی موجود بین این دو را ترسیم می‌کند؛ به‌واقع، توجه پیش از حد اهل سنت به صحابه‌نگاری، آن هم با گرایش فضائل‌نویسی، شیعه را در واکنش به صحابه‌نگاری کلامی کشاند که به دو صورت مناقب‌نگاری اهل بیت و مثالب‌نویسی صحابه پذیدار شد. «صحابه از

پس از درگذشت خودشان اشاره می‌شود. ۴. موقعیت اجتماعی صحابه پیش و پس از اسلام و در دوران خلفاً بیان می‌شود. ۵. مناصب اجتماعی صحابه در قبل و بعد از اسلام، مانند سقاوت حاجیان، امارت کوفه و ... اورده می‌شود. ۶. سابقه‌ی فکری صحابه پیش از اسلام بیان می‌شود. ۷. اندیشه‌های صحابه در عصر رسالت و پس از آن مقایسه می‌شود. ۸. به ارتباط خویشاوندی اصحاب با یکدیگر اشاره شده، اگر این ارتباط در ایجاد حادث نقشی داشته، بیان می‌شود. ۹. لباس و نحوه خاص پوشش اصحاب بیان می‌شود. ۱۰. خصوصیات اخلاقی، ملکات نفسانی، و ویژگی‌های علمی، مانند فقیه یا شاعر بودن و موارد دیگر و نیز ادن داشتن در فتو و مانند آن بیان می‌شود. ۱۱. نظرات خاص کلامی - فقهی صحابه که مطابق با نظرات شیعه است، بیان می‌شود. مانند قول به خمس، عمره،وضو، تجهیز و تکبیر بر میت و ... ۱۲. اگر اطلاعات درباره‌ی یک صحابی اندک باشد، ولی در مورد فرزندان یا حتی نسل‌های بعدی او اطلاعات قابل توجهی - همچون وجود یک محدث در نسل او - در دست باشد، به آن اشاره می‌شود. ۱۳. شخصیت‌های برجسته‌ی خاندان صحابه ذکر می‌شود. ۱۴. آرامگاه صحابه، اهمیت و تحول تاریخی آن بیان می‌شود. ۱۵. تعداد روایات اصحاب و نام راویان مهم آنان ذکر می‌شود. اگر تعداد روایات کسی اندک باشد یا روایت او مبنای حکم فقهی شده یا نکته‌ی تعداد روایات زیاد باشد، فقط به تعداد آن اشاره می‌شود.

کتاب پیش از آنکه وارد مدخل‌ها شود از پیش در آمدی با عنوان «دانش صحابه‌نگاری» برخوردار است که به درون مایه‌هایی چون «تعريف صحابه»، «تسمیه‌نگاری، مقدمه‌ی صحابه‌نگاری»، «صحابه‌نگاران پیش‌کام»، «صحابه‌نگاران محلی»، «شكل‌گیری مجموعه‌های بزرگ»، «جایگاه صحابه از منظر اهل سنت»، «جایگاه صحابه از منظر شیعه»، «صحابه از منظر قرآن»، «صحابه از منظر صحابه»، «شیعه و صحابه‌نگاری»، «نگاهی گذرا به سه کتاب صحابه‌نگاری»، و «تصحیف و تحریف و نقش آن در دانش صحابه‌نگاری» پرداخته است.

در «تعريف صحابه»، موضوع از چهار منظر بررسی شده است: ۱. نگاه لغوی؛ به تعريف بخاری و احمد بن حنبل به نمایندگی از اهل حدیث پرداخته و بر این نظر است که هر که با پیامبر یک سال یا یک ماه یا یک روز با ساعتی بوده با لحظه‌ای او را دیده، صحابی است. ۲. نگاه عرفی؛ که مبنای آن بر فهم عرفی از این اصطلاح استوار است در سه شاخص ارائه شده است: لزوم مجالست طولانی و مصاحب اختصاصی میان صحابی و پیامبر (سعیدین مسیب، خطیب بغدادی)؛ بلوغ صحابی و تعلق وی در امور دینی، هرچند ساعتی در خدمت پیامبر بوده باشد (واقدی)؛ و مجالست با پیامبر از سر اتباع و اخذ طولانی از وی (ابن حجر). ۳. نگاه حدیثی؛ منسوب به برخی از اصحاب حدیث اهل سنت است که افزون بر دیدار پیامبر در سن بلوغ یا تمیز، نقل روایت یا روایاتی را از حضرت بایسته می‌داند. ۴. نگاه جامع؛ تعریفی است که از این حجر در الاصابه نقل شده است که: «من لقی النبی فی حیاته مؤمناً به و مات على الاسلام».

در «تعريف صحابه»، موضوع از چهار منظر بررسی شده است: ۱. نگاه لغوی؛ ۲. نگاه عرفی؛ ۳. نگاه حدیثی و ۴. نگاه جامع

دانست که تا پیش از وی در حوزه‌ی صحابه‌نگاری نوشته شده است. کتاب سوم: «الاصابه فی تمییز الصحابه»، اثر ابن حجر عسقلانی که در آن ۱۲۳۰م تن صحابی را نام برده و آنان را در چهار بخش صحابه، اطفال، محضر مین (کسانی که هم عصر جاهلی و هم عصر اسلامی را در کرده‌اند) و توهمنات تقسیم کرده است. او کوکان را به اعتبار روئیت، صحابی اما به اعتبار روایت، «تابعی دانسته و بخش توهمنات در اثر وی بسیار مهم و ابتكاری است. او در مقدمه‌ی جلد نخست کتاب، ذیل عنوان تعريف الصحابي و الطريق الى معرهه كون الشخص صحابيًّا چند قاعده را در شناخت صحابي ارائه داده است: صحابي شمردن همه‌ی مردم مدینه که تا لحظه‌ی آخر حیات پیامبر زنده بوده‌اند، تبرک جستن به پیامبر و نام‌گذاری، فرمانده‌ی دفوتوحات، و حضور در حججه‌الوادع. این قواعد محل تأمل در افزایش شمار صحابي مذکور مؤثر بوده است. پیش درآمد با اشاره‌ی کوتاهی به «تحصیف و تحریف و نقش آن در دانش صحابه‌شناسی» پایان می‌گیرد.

آغازین مدخل کتاب، «محمد رسول الله صلی الله عليه و آله و سلم» (۴۰) ق از بعثت (۱۱)، نوشته‌ی دکتر منصور داداش تزاد است و در پنجه صفحه و سه بخش، بلندترین مدخل کتاب است. بخش نخست آن به موضوعات و مضامین ذیل پرداخته است: نسب و کنیه، پدر و مادر رسول خدا، ولادت رسول خدا، رویدادهای هنگام ولادت، دایگان رسول خدا، شق صدر یا شکافتن سینه، دوران کودکی رسول خدا، سفر رسول خدا به پیرب، کفالت عبدالملطلب، کفالت ابوطالب، دین رسول خدا پیش از بعثت، سفرهای رسول خدا پیش از بعثت، سفر دوم رسول خدا به شام، شرکت پیامبر در جنگ‌های فجراء، حلف الفضول یا پیمان برتر، امنی بودن رسول خدا، نصب حجرالاسود، اهل کتاب و رسول خدا قبل از بعثت، سپریستی علی بن ابی طالب، ارهاصات و هوائف و هواجس، عبادت، امنی بودن رسول خدا، و شمایل و سجایی اخلاقی رسول خدا. بخش دوم مدخل را رخدادها و موضوعات پس از بعثت ادامه می‌پابد: بعثت رسول خدا، نخستین آیات، روایات بعثت، نخستین مسلمانان، فترت وحی، مراحل دعوت به اسلام (دعوت سری، دعوت خویشاوندان، دعوت عمومی)، برخورد مشرکان با اسلام، هجرت به حبشه، محاصره‌ی اقتصادی و اجتماعی، اسراء و مراجع، سفر به طائف، زمینه‌های هجرت به پیرب، بیعت عقبه‌ی اول، بیعت عقبه‌ی دوم، هجرت مسلمانان به پیرب، و سرانجام، بخش سوم در دو قسمت به موضوعات زیر می‌پردازد:

منظر قرآن، نمایانگر دریافتی اعتدالی است که در میان نگاه افراطی قدسی‌انگارانه‌ی اهل سنت و نگاه تقریبی ارتدادانگارانه‌ی برخی از منابع شیعه قرار می‌گیرد؛ در این بحث آیاتی در ارتباط با طبقه‌بندی صحابه از منظر قرآن ارائه و بررسی شده است. «صحابه از منظر صحابه» به تنازع صحابه با یکدیگر و خشنه‌دار شدن عدالت همیگر اشاره می‌کند که در این میان به دو شناسه‌ی اصلی تأکید شده است: تکذیب روایات یکدیگر و انواع دشمنی صحابه با یکدیگر و نیز اجرای حدود در حق صحابه. در ادامه، بحث «شیعه و صحابه‌نگاری»، به موقعیت رویکرد و گستره‌ی صحابه‌نگاری نزد شیعه می‌پردازد. در واقع، به جز مواد عام یعنی کتاب‌های رجالی شیعه، تألیفات مربوط به صحابه‌نگاری، به دور از نگاه صحابه‌نگاری، بیشتر با نگاهی شیعی و گزینشی به صورت تکنگاری یا دستمای خاص تدوین شده است و در این میان، بندرت کتابی با نام فضائل الصحابة یا معرفه الصحابة یا معجم الصحابة یا اسماء الصحابة و مانند این عنوانین رایج صحابه‌نگاران را می‌پاییم. حاصل این رویکرد، با توجه به گرایش‌های کلامی - تاریخی حاکم بر نوشته‌های صحابه‌نگاری شیعی نشانگر آن است که «معرفه الصحابة» به صورت تراجم‌نویسی و شخصیت‌شناسی برای علمای شیعه موضوعیت نداشته و این خود پی‌امد دو امر کلی بوده است: اختلاف اساسی میان شیعه و اهل سنت درباره‌ی اخذ سنت و زمینه‌های تاریخی و نگاه متفاوت تشیع و تسنن به عملکرد صحابه، که برآیند این دو اهل سنت را به نوشتن «فضائل الصحابة» و شیعه را به نگارش «مناقب اهل بیت و گاه مثالب الصحابة» سوق داد. بحث پایانی پیش‌درآمد، «نگاهی گذرا به سه کتاب بزرگ صحابه‌نگاری» است: کتاب اول: الاستیعاب فی معرفة الصحابة، اثر ابن عبدالبر اندلسی (م. ۴۶۳)؛ که در تعريف صحابه قید تمییز را الحاظ کرده، اما راه اثبات صحابی را منحصر به روایات نداشته، بلکه بیشتر بر اقوال مشهور علمای حدیث و سیره و انساب تکیه کرده است. مجموع افراد در الاستیعاب ۳۶۵۹ نفر است که از این میان ۳۲۵۶ نفر مرد و ۴۰۳ تن زن می‌باشد. کتاب دوم: اسد الغابه فی معرفة الصحابة، اثر ابن اثیر (م. ۶۰۳)؛ برایه‌ی چهار کتاب اصلی نوشته شده است: معرفه الصحابه این‌منه، معرفه الصحابه ابوعنیم، الاستیعاب این عبدالبر، و تتمه معرفه الصحابه ابوموسی مدینی، مجموع اصحاب مذکور در اسد الغابه ۷۷۱۱ نفر اعم از زن و مرد است و می‌توان آن را به نوعی فصل الخطاب تمامی کتاب‌هایی

«صحابه از منظر صحابه» به تنازع صحابه با یکدیگر و خدشیدار شدن عدالت همیگر اشاره می‌کند که در این میان به دو شناسه‌ی اصلی تأکید شده است: تکذیب روایات یکدیگر و انواع دشمنی صحابه با یکدیگر و نیز اجرای حدود در حق صحابه

سیره نبوی

جسمی پیامبر، گرد آورده (ص ۴۱)، و گاه به رغم انتقادات متعدد بر آثار دلالل النبوه - که سرشار از روایات و معجزات نامعقول‌اند، اخباری از این آثار بدون تأثید دیگر منابع به دست داده است (ص ۵۲). اما پیداترین ضعف مقاله - که در وجهی وسیع‌تر، ضعف کل اثر است - استفاده‌ی ناچیز از تحقیقات نوین، به‌ویژه مطالعات خاورشناسان است، برای نمونه، مدخل پیامبر تنها یک بار از وات بهره برده که استدلال پیش با افتاده‌ای درباره‌ی اهمیت یتر برای هجرت پیامبر است (ص ۵۸)، در حالی که با توجه به رویکرد پیش و کم انتقادی مدخل، بی‌شک پرداختن به مطالعات مذکور در نوسازی و پربارسازی این حوزه می‌توانست بسیار سودمند باشد. دومین مدخل به موضوع «خاورشناسان و مطالعات سیره» می‌پردازد. این مدخل - که دکتر محمد‌کاظم رحمتی آن را نگاشته - در عین کوتاهی نسبی (۹ صفحه)، داده‌ها و دانسته‌های سودمندی را در این حوزه‌ی گسترده به دست داده است. محتوای مقاله، شکل‌گیری و تکوین مطالعات سیره در غرب را براساس نوع رویکرد به چهار دوره تقسیم و بررسی کرده است: ۱. دیبات ردنیونویسی مسیحیت بر اسلام؛ سنت ردنیونویسی مسیحیت بر اسلام، در یک چشم‌انداز جغرافیایی - تاریخی براساس حوزه‌های جغرافیایی به بخش‌های بیزانس، عراق، شامات، و اندلس قابل تقسیم است. در این آثار، راهبان مسیحی دوره‌های میانه با فهم عموماً کینه‌توانه از اسلام به بررسی قرآن و متون اسلامی پرداخته‌اند. در این مسیر، به فعالیت‌های راهب اعظم دیر کلونی به نام پیتر جلیل / پطرس مکرم (متوفی ۵۵۱ق/ ۱۱۵۶م) اشاره شده که همزمان با دومین دوری جنگ‌های صلیبی به یاری مترجمان مستعرب طلیله موفق به ترجمه‌ی چند متن عربی به لاتینی، از جمله قرآن کریم گردید. ۲. تغییر آرای از سنت ردنیونویسی به شرح حال نگاری رسول خدا؛ در بی‌شک‌گیری گرایش الحادی در اروپا، برخی نویسنده‌گان مسیحی به دنبال راهی در بیان انتقاد از مسیحیت، به سنتایش از اسلام و پیامبر پرداخته‌اند برای نمونه‌ای از این آثار، کتاب زندگی محمد (۱۷۲۳) از کنت دوبولن ویلی یه (۱۶۵۸-۱۷۲۲)، فناشیسم ولت (۱۶۹۴-۱۷۷۸) بررسی شده‌اند. در تقابل با این رهیافت، برخی انتقاد از پیامبر را مورد توجه قرار داده‌اند که آثار ژان گائینی یه (۱۶۷۰-۱۷۴۰) و همفری پریدوکس (۱۷۲۴-۱۶۴۸) از این دست‌اند. ۳. سیره‌نگاری علمی؛ این رهیافت، متأثر از روش‌شناسی‌های جدید در علوم و توجه به محافل علمی به جای همچنین، گاه مدخل داده‌های ناهمخوان را، به‌ویژه در وصف ویژگی‌های

۱. حوادث دوران مدینه: اسلام در مدینه، ورود رسول خدا به مدینه، اقدامات اولیه، مغاری و سرایی، تغییر قبله، جنگ بدر، جنگ احد، غزوه‌ی حمراء الاسد، جنگ بنی نضیر، از جنگ بنی نضیر تا نبرد خندق، جنگ خندق، بنی قریظه، صلح خدیبیه، پیکار خیر، جنگ موتة، فتح مکه، جنگ خنین و طائف، تبوك، اعلام برائت، وفود، حجه الوداع، لشکر اسامه، وصیتی که نوشته نشد. رحلت. ۲. سیره‌ی رسول خدا: سیره‌ی سیاسی و نظام اداری (کارگزاران، فاضیان، عاملان صدقات، کتاب، مبلغان)، سیره‌ی نظامی، سیره‌ی اخلاقی، سیره‌ی فردی، و سیره‌ی خانوادگی. آنچه می‌توان در اینجا به اختصار درباره‌ی مدخل بیان نمود، چند نکته‌ی اصلی است: نویسنده‌ی مدخل کوشیده است تا از رهگذر نقد درونی منابع، درستی و نادرستی داده‌ها را بیازماید و حتی برخی مشهورات و مسلمات سیره را در محک بازآزمایی قرار دهد، برای نمونه‌هایی چند؛ به برخاسته بودن بیشینه‌ی روایات مربوط به اتفاقات هنگام ولادت پیامبر - که اغلب در آثار دلالل النبوه نقل شده‌اند - تأکید شده (صص ۳۲-۳۱)، داستان شق‌صدر - که اول بار ابن اسحاق آن را آورده - ساختگی نمایانده شده (ص ۳۳)، و روایات مربوط به سفر پیامبر به شام و ملاقات با تجیرای راهسب مورد نقد دقیق قرار گرفته (صص ۳۷-۳۶)، اما این رویکرد گاه در برای داده‌های مشابه خاموش است و نقدی در میان نیست، برای نمونه، به نقل از ابن سعد بیان می‌شود که «در پانصد تن از اجداد پدری و مادری پیامبر کسی ازدواجش با سنت‌های جاهلی یا زناکار نبود» (ص ۳۰)؛ یا باز به نقل از همو «پیامبر ختنه شده و ناف بریده به دنیا آمد و کس عورت وی ندید» (ص ۳۱)، نیز، در بیشتر موارد این رویکرد نقادی بر مبنای مباحث و مسائل کلامی استوار بوده، از جنین نظر گاهی، بی‌وجه و بی‌پایه در درستی برخی داده‌ها تردید شده است، برای نمونه، امی بودن پیامبر با این استدلال رد می‌شود که «چطور ممکن است کسی که خداوند به او کتاب و حکمت آموخته، مانند کسی باشد که خواندن و نوشتن نمی‌دانست» (ص ۴۱)، حضور پیامبر و بنی‌هاشم در جنگ‌های فوجار - با نادیده گرفتن منابع اولیه و بدون ارائه دلیل مؤید - با داستان سرایی‌های عامیانه همانند دانسته شده (صص ۳۷-۳۸)، و در شمار کشتگان اسرایی قریطه تردیده شده، وقتی به اذعان نویسنده، سیره‌نویسان و تاریخ‌نگاران و مفسران متقدم آن را با کمترین اختلاف ثبت کرده‌اند (ص ۶۲). همچنین، گاه مدخل داده‌های ناهمخوان را، به‌ویژه در وصف ویژگی‌های

ساخت آخرین پیامبر: بازسازی کهن ترین شرح حال محمد (بازسازی بخش المبتداء کتاب سیره این اسحاق) است. ۳. قانون نامه‌ی مدینه؛ که در آثار ولهاوزن، محمد و یهود مدینه، انر آرنت ونسیک، محمد در مکده وات، و نیز در آثار سرجنت و موشه گیل بررسی شده است.

چنان که رفت، مقاله داده‌ها و یافته‌های سودمندی را در این حوزه گسترش دیدند پیش نهاده و شناخت نسبتاً درخوری را از آثار این عرصه به دست می‌دهد. اما آنچه به نظر درباره آن گفتگی می‌نماید پرداخت نسبتاً مفصل‌تر به برخی دوره‌ها و آثار یا افرادی چون ملاخیم قسطر و موضوعات جنبی در سیره، و نیز کم‌توجهی به دوره‌های اولیه یا برخی محققان برجسته چون گلدزیهر، وات، بلاشر، و نولدک است، همچنان که از معروف و پرداختن به دیگر خاورشناسان فعال در این حوزه همچون گیب و بروکلمن فروگذاری کرده است.

مدخل‌های جلد حاضر، دو حرف «آ» و «ا» را دربر می‌گیرد؛ آبی‌اللحم غفاری (.../۸) و آدمین ریبعه (.../ قبل از بعثت) در حرف «آ» معرفی شده و اسامی کسانی که در حرف «ا» - که کل جلد را تشکیل می‌دهد - معرفی و بررسی شده‌اند، از قرار زیر است (فهرست تفصیلی ذیل، می‌تواند برای کسانی که با نظرگاهی تخصصی به مضمون صحابه‌نگاری می‌پردازند، سودمند باشد): آباء‌بن قیس آسدی (.../...); ابان بن سعید بن عاص بن امیمه‌بن عبدشمس فرشی، ابوالولید (.../۲۹); ابان مخاربی (.../...); ابجر مژتی (.../...); ابراهیم اشهلی (.../...); ابراهیم‌بن ابی‌موسی اشتری (.../ حدود ۷۰); ابراهیم‌بن جابر (.../...); ابراهیم‌بن حارث بن خالد فرشی نیمی (.../...); ابراهیم‌بن خالدین سوید خزرچی انصاری (.../...); ابراهیم‌بن رسول الله (.../۱۰); ابراهیم‌بن عباد حارثی اوسی انصاری (.../...); ابراهیم‌بن عبدالرحمان بن عوف، ابواسحاق (.../۹۵ یا ۹۶); ابراهیم‌بن عبدالرحمان عذری (.../...); ابراهیم‌بن خبید زرقی انصاری (.../...); ابراهیم‌بن عبیده‌بن حارث (.../...); ابراهیم‌بن قیس بن معبدی کرب کنده (.../...); ابراهیم‌بن نعیم‌بن نحاح بن عدام عدوی حجازی (م. ۴۳۰); ابراهیم نجgar (.../...); ابرهه‌ی حشی (.../...); ابرهه‌بن سرخیل بن ابرهه اصیحی حمیری (.../...); ابرهه‌بن صباح حبیشی حمیری (.../...); ابزی خزانی (.../...); ابن بختیه‌ی ازدی (.../...); ابوامنه‌ی فزاری (.../...); ابوابراهیم (زنده به سال ۱۰۴)؛ ابوابراهیم حججی (.../...); ابوابراهیم، مولی امسامه (.../...); ابوابیتی ابن ام‌حرام انصاری (.../...); ابواثله‌ی دیگر (.../...); ابوامدین چخش (.../ حدود ۲۲۱)؛ ابوامدین قیس بن لسودان (.../...); ابوایحیه‌ی قرشی (.../...); ابوالآخرم (.../...); ابوآخنس بن حذافه سههمی (.../...); ابوادرس خوانی (.../...); ابواذینه‌ی صدقی (.../...); ابوارتاه احمسی (.../...); ابوارقم فرشی (.../...); ابواروی دوسی (.../...); ابوازور احمری (.../...); ابواسرازیل انصاری (.../...); ابواسماعین غمرو جذامی (.../...); ابواسماء رحیی شامی (م ۶۵-۸۵)؛ ابواسماء سکونی (.../...); ابواسماء مژتی (.../...); ابواسودین بیزیدین معبدی کرب (.../...); ابواسود دوکی (.../...); ابواسود دوسی (.../...); ابوالاسود سلمی (.../...); ابواسود فرشی (.../...); ابواسود هرآنی عائزی (.../...); ابواسیدین ثابت انصاری مدنی (.../...);

محافل کلیسا‌ی در مطالعه‌ی اسلام بود، اگرچه نگرش‌های ادوار قدیم در قالبی جدید بر جای ماند. کسانی چون آبراهام گایگر (۱۸۱۰-۱۹۷۴)، و هارتونینگ هرشفلد (۱۸۵۴-۱۹۳۴)، در اوایل قرن نوزدهم، با نمایاندن خاستگاه‌های ظهور اسلام و غالباً با تأکید بر پیشنهادی بهودی یا مسیحی به مطالعه‌ی صدر اسلام پرداختند. رویکرد جدید مبتنی بر پیغمبر گیری از نصوص اسلامی در شرح حال پیامبر، اول بار مورد توجه گوستاو اویل (۱۸۸۹-۱۸۰۸) قرار گرفت؛ او آثاری چند جلدی چون تاریخ خلفاً و محمد پیامبر: زندگی و تعالیم را نگاشت و سیره این اسحاق به تهدیب این هشام را به یاری و سنتنبل (۱۸۹۹-۱۸۰۸) به آلمانی ترجمه کرد. توجه جدی خاورشناسان آلمانی به نثر متون عربی نیز با کوشش‌های هتریش فردیناند وستنبل و ادوارد زاخا (۱۸۴۵-۱۸۳۰) وارد دور جدیدی شد و آثاری چون الطبقات ابن سعد، تاریخ طبری، مغایز واقعی منتشر شدند. از خاورشناسان بر جسته این دوره، سر ویلیام مویر (۱۸۱۹-۱۹۰۵)، آلویس اشپرنگر (۱۸۹۳-۱۸۱۳)، هوبرت گریم (۱۸۴۲-۱۹۴۲)، و تئودور نولدک (۱۸۳۶-۱۹۳۰) با نگاشته‌های خود تأثیر جدی بر تدوین و تألیف سیره پیامبر گذاشتند. در ادامه، آثاری چون زندگی و تعالیم پیامبر اشپرنگر، کهن ترین شرح حال نگاران پیامبر اثر ژوزف هورویتس (۱۸۷۴-۱۸۴۷)، محمدین اسحاق اثر یوهان فوک (۱۸۹۴-۱۹۷۴)، حیات پیامبر سر ویلیام مویر، تاریخ یهود و نقد کتاب مقدس (آنوات) اثر ژویوس ولهاوزن (۱۸۴۴-۱۹۱۸) مورد نقد و بررسی قرار گرفته‌اند. ۴. رویکرد شکاکانه در مطالعات سیره: پیشینه و تأثیرات؛ بحث با بررسی اثر ایگناس گلتسهیر (۱۸۵۰-۱۹۲۱)، مطالعاتی درباره مسلمانان، و تأثیر آن بر مباحث و ثابت متون اسلامی و چراچی پذیرش و ثابت آن‌ها آغاز می‌شود. در ادامه، آراء و آثار پرنلس لئون کایتانی (۱۹۳۵-۱۸۵۹) (سال شمار اسلام) و هنری لامنس (م. ۱۹۳۷) (الفرائد فی الفروق و فاطمه و دختران پیامبر) بررسی شده که شناسه‌ی عمدی این آثار، شکاکیت در شناخت حوادث صدر اسلام و شخصیت تاریخی پیامبر است. دور جدید شکاکیت، با بررسی تحقیقات ژوزف شاخت (۱۹۰۲-۱۹۶۹)؛ خاستگاه‌های فقه اسلامی و مقدمه‌ای بر فقه اسلامی؛ ریس بلاشر (۱۹۰۰-۱۹۷۳)؛ فرانس بوله (۱۸۵۰-۱۸۳۲)؛ زندگانی محمد؛ ویلیام مونتگمری وات (۱۹۰۹-۱۹۸۳)؛ محمد در مکه و محمد در مدینه؛ ماکسیم رودنسون؛ محمد؛ روید پارت (۱۹۲۸-۱۹۰۱)؛ محمد و قرآن؛ جان ونسپروا (۱۹۲۸-۲۰۰۲)؛ مطالعات مکه در جاهلیت و شکل‌گیری مناسبات جدید میان قبایل تبیین شده است. مقاله با بررسی سه موضوع بر جسته در آثار خاورشناسی پایان می‌گیرد: ۱. جنبه‌های اقتصادی در گیری میان پیامبر و کفار قیش؛ که به بررسی موضوعی مقالات فرد دونر پرداخته است. ۲. بازسازی متون مفقودشده‌ی سیره؛ که بررسی موردی آثار بازسازی شده‌ی چون الاصبه‌ی این حجر عسلقلانی، الردی و ثیمه‌بن موسی توسط هوزریاخ،

ابو جهینه‌ی انصاری (۷۰/...); ابو جیش بن ذی‌لحبیه‌ی عامری (۷۰/...);
 ابو حابس جهنه (۷۰/...); ابو حاتم مژنی (۷۰/...); ابو حاجب انصاری (۷۰/...);
 ابو حارث آزدی (۷۰/...); ابو حارثه‌بن علقمه، اسقف (۷۰/...); ابو حازم انصاری
 (۷۰/...); ابو حازم بجلی (۷۰/...); ابو حازم، عوفبن عبدالحارث أحمسی بجلی
 (۷۰/...); ابو حاضر (۷۰/...); ابو حاطب بن عمر بن عبد شمس (۷۰/...);
 ابو حبیه‌ی بدری (۳/...); ابو حبیبین غزیه‌بن عمرو انصاری خزرجی مازنی
 (۱۲/...); ابو حبیب، (۷۰/...); ابو حبیبین زیدبن حباب انصاری خزرجی (۷۰/...);
 ابو حبیب فهري (۷۰/...); ابو حبیبین از عربین زیدبن عطاف انصاری
 (۷۰/...); ابو حتمه‌بن حدیقه‌بن عامر عذوی فرشی (۷۰/...); ابو حتمه‌بن
 ساعده‌بن عامر انصاری اوسی (۷۰/...); ابو حجاج اسلامی (۷۰/...); ابو حجاج
 ثمالی (۷۰/...); ابو حذرذ اسلامی (۷۰/...); ابو حذیره جذامي (۷۰/...);
 ابو حذیفه‌بن عتبه‌ن ریبه (۲۶) یا قبل از بعثت (۱۲/...); ابو حذیفه‌ی تلقی
 (۷۰/...); ابو حرب‌بن خویلد عامری (۷۰/...); ابو حربه زید (۷۰/...); ابو حربیش
 (۷۰/...); ابو حسان، جد صالح‌بن حسان (۷۰/...); ابو حسن انصاری مازنی
 (۷۰/...); ابو الحسن‌بن نوقل راعی (۷۰/...); ابو حسن، مولی بنی نوقل (۷۰/...);
 ابو حشر (۷۰/...); ابو حصین انصاری سالمی (۷۰/...); ابو حصین‌خنفی
 (۷۰/...); ابو حصین‌سن سوسی (۷۰/...); ابو حکم‌بن حبیبین ریبه‌ی تلقی
 (۷۰/...); ابو حکیم کنانی (۷۰/...); ابو حماد جهنه (۷۰/...); ابو حمامه (۵۸/...);
 ابو حمرا، مونی آل عفراء (۷۰/...); ابو حمراء، مولی رسول‌الله (۷۰/...);
 ابو حمزه‌ی انصاری (۷۰/...); ابو حمید او بومیده (۷۰/...); ابو حمید ساعدی
 انصاری (۷۰/۴۰); ابو حمیضه‌ی مژنی (۷۰/...); ابو حمیضه (۷۰/...);
 ابو حناه‌بن ابی ازیه‌ر دوسی (۷۰/...); ابو حنیش انصاری (۷۰/...); ابو حیوه‌ی
 کندی (۷۰/...); ابو حیه‌ی نتیری (۷۰/...); ابو خالد حارثی (۷۰/...); ابو خالد
 دیگر (۷۰/...); ابو خالد فرشی (۷۰/...); ابو خداش (۷۰/...); ابو خراش اسلامی
 (۷۰/...); ابو خراش رعینی (۷۰/...); ابو خراء عامری (۷۰/...); ابو خرامه‌بن
 یعمر سعدی قضی (۷۰/...); ابو خامه‌بن عذری فضاعی (۷۰/...); ابو خرامه
 (۷۰/...); ابو خیره‌بن یربویه‌بن عمرو انصاری (۷۰/...); ابو خصفه (۷۰/...);
 ابو الخطاب (۷۰/...); ابو خالد رعینی (۷۰/...); ابو خلف، خادم پیامبر (۷۰/...);
 ابو خنیس غفاری (۷۰/...); ابو الخیتری (۷۰/...); ابو خیتمه‌ی انصاری (۷۰/...);
 ابو خیره (۷۰/...); ابو خیره‌ی عبدی (۷۰/...); ابو داود انصاری مازنی (۷۰/...);
 ابو دجانه‌ی انصاری، سماک‌بن خرشه (۱۲/...); ابو دحاج انصاری (۷۰/...);
 ابو درداء انصاری (۳۷/...); ابو درداء غیر منسوب (۷۰/...); ابو دره‌ی بلوي
 (۷۰/...); ابو الدنیسا (۷۰/...); ابو دهماء بنانی (۷۰/...); ابو دیلمی (۵۳/...);
 ابو دیباپ دیگر (۷۰/...); ابو در غفاری، جندب‌بن جناده (۳۲/...); ابو دره‌بن
 معاذین زراره‌ی ظفری (۷۰/...); ابو ذوب ده‌هی هدلی (۲۷/...); ابو اشد آزدی
 (۷۰/...); ابو ارفع انصاری (۷۰/...); ابو ارفع صائخ (زرگ) (۷۰/...); ابو ارفع،
 مولی رسول‌الله (۴۰/...); ابو ریاپ (۷۰/...); ابو بیع انصاری ظفری
 (۷۰/...); ابو بیعه (۷۰/...); ابو راجه عطاردی (۷۰/...); ابو حبیمه (۷۰/...);
 ابو رداد لیشی (۷۰/...); ابو الردین (۷۰/...); ابو زرین (۷۰/...); ابو زرین اسدی
 (۷۰/...); ابو زرین دیگر (۷۰/...); ابو زرین عقبی (۷۰/...); ابو عله‌ی قشیری
 (۷۰/...); ابو فاعله‌ی غدوی (۷۰/...); ابو قاد غدوی (۷۰/...); ابو مثمی
 (۷۰/...); ابو چهیم‌بن حارث‌بن صمه‌ی نجاری (۷۰/...); ابو مثمی

۴۰
 ابو اسید بن حارث‌بن علقمه خزرجی (۷۰/...); ابو اسید ساعدی خزرجی (۷۰/...);
 یا ۶۰ یا ۶۵؛ ابو اسیره‌بن حارث‌بن علقمه خزرجی انصاری (۷۰/۳/...);
 ابو اشعث (۷۰/...); ابو اعزوبین ظالم خزرجی (۷۰/...); ابو اعزور جرمی (۷۰/...);
 ابو امامه‌ی انصاری (۷۰/...); ابو امامه‌ی باهله (۷۰/۸/...); ابو امامه‌بن تعبله‌ی
 انصاری (۷۰/...); ابو امامه‌بن شهل انصاری (۱۰۰/۸/...); ابو ائمه‌ی جسمی
 (۷۰/...); ابو ائمه‌ی تغلی (۷۰/...); ابو اناس بن زیم دلی کنانی (۷۰/...);
 ابو ائمه‌ی دوسي (۷۰/...); ابو ائمه‌ی دوسي (۷۰/...); ابو ائمه‌ی شعبانی (۷۰/...);
 ابو ائمه‌ی عدوی (۷۰/...); ابو ائمه‌ی مخزومی (۷۰/...); ابو ائمه‌ی مخزومی (۷۰/...);
 ابو ائمه‌ی اخنس بن شهاب تلقی (۷۰/...); ابو اناس بن زیم دلی کنانی (۷۰/...);
 ابو ائس انصاری (۷۰/...); ابو اهاب‌بن عزیز (۷۰/...); ابو این انصاری
 (۷۰/۳/...); ابو ایوب آزدی (۷۰/...); ابو ایوب انصاری (۵۲/۵/...); ابو ایوب مالکی
 (۷۰/...); ابو ایوب یمامی (۷۰/...); ابو الجیر (۷۰/...); ابو جیر دیگر (۷۰/...);
 ابو جر بکروای (۱۹۵/...); ابو جریره‌ی تراجمی (۷۰/...); ابو جراح
 عاصم‌بن عدی انصاری بلوی، ابو عمرو (۷۰/...); ابو بردین غلام تمیم‌داری
 (۷۰/...); ابو بردیه‌ی ظفری انصاری اوسی (۷۰/...); ابو بردین سعدین
 حزابه‌ی مخزومی (۷۰/...); ابو بردین قیس اشعری (۷۰/...); ابو بردین نیار
 انصاری (۴۱/۴۵); ابو بردیه‌ی اسلامی (۷۰/۴۴); ابو برقان سعدی (۷۰/...);
 ابو بردیه‌ی مکی مخزومی (۷۰/...); ابو برسه جهنه (۷۰/...); ابو بشرین حارت
 عبدی (۷۰/...); ابو بشر حنفعی (۷۰/...); ابو بشر سلمی (۷۰/...); ابو بشر
 انصاری سادعی (۷۰/...); بعد از (۴۳/...); ابو پصره (۷۰/...); ابو پصره‌ی غفاری (۷۰/...);
 ابو پصیر (۷۰/...); ابو پصیر تلقی (۷۰/...); ابو پصیره‌ی انصاری (۷۰/...);
 ابو پیزره‌ی یشکری (۷۰/...); ابو پکرین ای قحافه (۳ سال پیش از
 عام الفیل /۱۳/...); ابو پکرین خفص‌بن عمرین سعد (۷۰/...); ابو پکرین شعوب
 لیشی (۷۰/...); ابو پکرین عبدالله‌بن ابی مریم عسانی (۷۰/...); ابو پکر عننسی
 (۷۰/...); ابو پکره تلقی (سوم بعثت /۵۳/...); ابو پیزسه‌ی فزاری (۷۰/...);
 ابو جابر ضدی (۷۰/...); ابو جاریه‌ی انصاری (۷۰/...); ابو تجره (۷۰/...);
 ابو تجی (۷۰/...); ابو تمیم جیشانی (۷۰/۷۸/...); ابو تمیم (۷۰/...); ابو تمیم
 هدلی (۷۰/...); ابو تمیم‌هی هجیمی بصری (۷۰/...); ابو ثابت کوفی (۷۰/...);
 عمرو انصاری (۷۰/...); ابو ثابت قرشی (۷۰/...); ابو ثابت بن عبد
 ابورثیه‌ی جهنه (۷۰/...); ابو شبله‌ی هشتنی (۷۰/...); ابو شبله‌ی قرظی
 (۷۰/...); ابو شور فهمی (۷۰/...); ابو حامی بن مخارق (۷۰/...); ابو جیر (۱۳/...);
 ابو جیره‌بن ضحاک (۷۰/...); ابو جحنیش لیشی (۷۰/...); ابو جرول جشمی
 سعدی (۷۰/...); ابو جرزی هجیمی (۷۰/...); ابو جمال جذامي (۷۰/...);
 ابو جائد ضمری (۷۰/...); ابو جعد غطفانی (۷۰/...); ابو جعفر انصاری (۷۰/...);
 ابو جلدی آزدی (۷۰/...); ابو جیعید (۷۰/...); ابو جلدی آزدی (۷۰/...);
 ابو جمعه‌ی انصاری (۷۰/...); میان سال‌های ۷۰-۸۰؛ ابو جمعه‌بن خالد
 خراعی (۷۰/...); ابو جمیله‌ی سلمی (۷۰/...); حدود (۷۰/...); ابو جندب عتنی (۷۰/...);
 ابو جندب فزاری (۷۰/...); ابو جندل بن سهل‌بن عمره (۷۰/...); ابو جلدی آزدی (۷۰/...);
 زوج امامه (۷۰/...); ابو جنیده‌ی فهري (۷۰/...); ابو جنیده‌بن جندع (۷۰/...);
 ابو جهاد انصاری سلمی (۷۰/...); ابو جهراء (۷۰/...); ابو جهمه‌ی حذیفه‌ی
 عدوی (۷۰/...); بعد از (۶۴/...); ابو جهمه‌بن حارث‌بن صمه‌ی نجاری (۷۰/...);

(...); ابویزیدین عمر و جذامی (...); ابویزید گرخی (...); ابویزید لفظی (...); ابوالیسحع (...); ابوالیقطان غیرمنسوب (...); ابوالیمان، پسر یا بنتیزین عفریه (...). پس از ۸۵

پس از مدخل پیامبر، مدخل‌های ابوبکرین ای قحافه و ابوطالب بلندترین مدخل‌های کتاب‌آنده از این رو، بیان نکاتی درباره‌ای این دو بایسته می‌نماید. مدخل ابوبکر - نوشته‌ی حسین حسینیان مقدم - به عنوانیں و مضامین ذیل پرداخته است: صفات ابوبکر، ابوبکر در عصر جاهلی، مکه، اسلام و حادث، مدینه، هجرت و حادث، غزوات و سرایا (بد)، احمد، بنو قصیر، بدر الموعده، بنو قسطلق، خندق، بنو قریله، حدیثیه، خیر، فتح مکه، خنین، تیوه، امیری حج، حجه‌السوداع، ابوبکر و بیماری رسول خدا، سقیفه و بیعت، مستندات مشروعيت خلافت ابوبکر، اقدامات ابوبکر (هجوم به خانه‌ی فاطمه، فرستادن سپاه اسمه، نبرد با مرتدان)، فتوحات، اقدامات مالی، جمع‌آوری قرآن، سپریستی حاجیان، وصیت و مرگ ابوبکر، آثار ابوبکر (روايات، فرزندان، همسران، و موالی). شاخص توصیفی بر جسته در این مدخل را اگر توان نوعی مثالب‌نگاری شیعی خواند، توصیفی بی طرفانه نیز نمی‌توان یافت، چنان که در پاره‌ای مناقب و فضائل محزز وی تردید شده با لحن گفتار به نوعی بوده که این فضائل را کمتر نمایان سازد. برای نمونه‌هایی چند؛ در صفحه‌ی ۱۵۸ به گفته‌ی شعیی آمده که «ابوبکر و عمر شاعر بودند». ولی عایشه برای تزییه پدرش از شراب‌نوشی در مدینه، اصرار داشت ابوبکر نه شاعر بود و نه شعر می‌دانست!»، همراهی ابوبکر با پیامبر در غار ثور به زبانی بیان شده که در همسانی با نقلی از شیخ مفید، آن را به ذم ابوبکر تعبیر کرده است (من ۱۶۱)؛ یا درباره‌ی حضور وی در غزوات آمده که «نقش ابوبکر و عمر در نبردها، جز در مواردی که از نبرد گریخته‌اند، نظاره‌گری بود، ... نه نقشی ایفا کردند و نه کمترین رأی و اندیشه‌ای ارائه دادند» (ص ۱۶۲)، چنان که «ترس، عدم تدبیر نظامی، و مقاوم نبودن ابوبکر در نبرد [بدر] سبب شد رسول خدا وی را در عربیشی نزد خود نگاه دارد» (ص ۱۶۳)، در حالی که در صحفات بعد از فرماندهی ابوبکر در سریه‌ی ضربه‌ی علیه بنو کلاب (ص ۱۶۷) و جانشینی پیامبر در غزوه‌ی تیوه (ص ۱۶۹) سخن به میان آمده است. مدخل ابوطالب اما به عنوانیں ذیل پرداخته است: کودکی و جوانی، ریاست بنی هاشم، سپریستی پیامبر، حمایت از پیامبر و مسلمانان، ایمان ابوطالب (گزارش‌های موافق، گزارش‌های مخالف)، ابوطالب در خاطره‌ی

ابومن، صاحب اسکندریه (...); بعد از ۱۵۰؛ ابو‌مغیث جهنى (...);
ابو‌المقشع نصارى (...); ابو‌مکعت آسدی (...); ابو‌ملیح بن عروه بن
مسعود تلقی (...); ابو‌ملیح هدایی (...); ابو‌ملیح عذلی (...); ۱۱۲؛
ابو‌ملیکه‌ی دماری (...); ابو‌ملیکه‌ی کدی (...); ابو‌ملیل بن ازعر
ضبغی (...); ابوالمنذر جهپی (...); ابومنذر غیرمنسوب (...);
ابومنصور فارسی (...); ابومنظور غیرمنسوب (...); ابومنقه‌ی حنفی
(...); ابومنقه‌ی انصاری (...); ابومنهال غیرمنسوب (...);
ابومیب کلبی (...); ابوموسی اشعری (۴۴/...); ابوموسی انصاری (...);
ابوموسی حکمی (...); ابوموسی غافقی (...); ابوموسی اشتری (۵۸/...);
ابومیب کلبی (...); ابومهلیب غیرمنسوب (...); ابومهلیب بصری (...);
ابومیسره، مولی عباس (...); ابومؤمل (...); ابوتبقة‌ی قربی (...);
ابوالجهم (...); ابوتجیع عبسی (...); ابوتجیع قیسی (...);
ابونخیله (...); ابوتخیله‌ی عکلی (...); ابوتخیله‌ی لیهی (...);
ابونضریب شهان (...); ابونعمان دیگر غیرمنسوب (...); ابوئمر
کنانی (...); ابوئمله‌ی انصاری (۸۵-۶۵/...); ابوئمله‌ی دیگر (...);
ابونهیک انصاری (...); ابوئزر (...); ابوئله‌ی هذلی (...); ابوواقد
(...); ابوواقد لشی، حارث بن عوف کنانی (۶۸/...); ابوواقد، مولی النبی
(...); ابوواقد نمیری (...); ابووجزه‌ی سعدی (...); ابووحوح
انصاری (...); ابووداعه‌ی سهمی (...); ابوودیعه (...); ابوودیعه
غيرمنسوب (...); ابوالوردین فیس مازنی انصاری (...); ابوالورد
غيرمنسوب (...); ابوالوصل (...); ابوالواقص (...); ابووهب
انصاری (...); ابووهب جشمی (...); ابووهب جیشانی (...);
ابوهاشمین عتبه‌بن ریبه‌ی عبشمی (...); ابوهاشمین مسعودین ستان
مزی (...); ابوهاشمین نافع، عمر (...); ابوهاشم، مولی رسول الله
(...); ابوهانی، جد عبدالرحمن بن ابی مالک (...); ابوهیره‌ی انصاری
غيرمنسوب (...); ابوهدمین حضرمی (...); ابوهدمه‌ی انصاری (...);
ابوهذیل غیرمنسوب (...); ابوهریره ۲۰+ قبل از هجرت (...); ۵۹؛
ابوهلال کلبی (...); ابوهند اشجعی والد نعیمین ابی هند (...); ابوهند
انصاری بیاضی (...); ابوهند بجلی (...); ابوهند حجاج (...);
ابوهند داری (...); ابوهند، مولی رسول الله (...); ابوالهیتم (...);
ابوالهیثمین شهان اوسی (۷۷/...); ابوالهیثمین عتبه‌ی هاشمی (...);
ابوالهیثم دیگر (...); ابویحيی انصاری (...); ابویحيی غیرمنسوب

نویسنده کوشیده است تا از رهگذر نقد درویی منابع، درستی و نادرستی داده‌ها را بیازماید و حتی برخی مشهورات و مسلمات سیره را در محک بازآزمایی قرار دهد، برای نمونه‌هایی چند؛ به برساخته بودن بیشینه‌ی روایات مربوط به اتفاقات هنگام ولادت پیامبر - که اغلب در آثار دلائل النبوه نقل شده‌اند - تأکید شده است

عمده تلاش نویسنده‌کان مدخل‌ها بر آن بوده که داده‌های منابع گوناگون را با رویکردی بیش و کم نقادانه برابر هم نهاده و صحابی بودن فرد را مورد واکاوی قرار دهند

سیره نبوی

از آن‌ها افزون بر ناهمسانی، ناهمخوان‌اند، برای مثال: محتوای مدخل ابوحیه‌ی نمیری صرف‌بیان آن است که ذہبی وی را صحابی دانسته و ابن حجر آن را بد کرده (ص ۲۵۶)، در مدخل ابومکتّع اسدی آمده که ابن حجر او را در «توهمات» آورده و عسکری در شمار صحابه (صص ۵۲۷-۵۲۸)، مدخل ابومالک آشجعی صرف‌بیان می‌کند که ابن سعد او را صحابی دانسته و ابن عبدالبار، تابعی (ص ۳۹۲)، مدخل ابوุมّ عمر اشیخ (۱۱/۳۱۷)، چندین خبر را در کنار هم قرار داده: ذہبی صحابی بودن وی را کذب دانسته، ابن حجر در توهمنات از او یاد کرده و در ادامه، داستانی نقل شده که او در راه پیوستن به سپاه امام در صفين از آب حیات می‌خورد و سیصد سال حیات می‌یابد (ص ۵۲۵)، و سرانجام، مدخل ابوکبیر، گردآیی بارزی از داده‌های ناهمخوان است: ابن حجر در بخش توهمنات از او یاد کرده، ابن اثیر و ابن حجر و ابن منده او را تابعی دانسته‌اند، و عسکری گفته که او در زمان پیامبر کودک بوده است (ص ۴۸۳).

دانشنامه، مجموعه‌ای حدیثی - رجالی است و چنان‌که اصول نگارش مدخل‌ها در سراسر آغاز کتاب بر آن تصریح دارد، در معرفی صحابه روایات منقول از آنان را مورد بحث و بررسی قرار داده است. آنچه از این نظر درباره‌ی محتوای مدخل‌ها گفته‌ی نماید؛ پرداخت گاه مبسوط و محدود به روایات و احادیث مربوط است، برای نمونه‌هایی چند: بخش عمده‌ی مدخل ابوامیمه‌ی جُشمی، بازگویی و بررسی روایات و اسناد و طرق آن است (صص ۱۳۷-۱۲۸)؛ کل مدخل ابوامیمه‌ی تَغْلِبی، راوی اول حدیث «لَا يَسِّرُ عَلَى الْمُسْلِمِينَ عُشُورٌ...» را جستجو می‌کند (ص ۱۲۸)؛ نیمی از مدخل ابوامیمه‌ی مخزومی ذکر و تحلیل روایتی درباره‌ی اعتراض به سرقت و حد سارق است (صص ۱۳۰-۱۳۱)؛ کل مدخل ابوخاریه انصاری، طرق روایت نزول قرآن بر هفت گونه (علی سبعه احراف) را بررسی می‌کند (صص ۱۹۵-۱۹۶)؛ بیشینه‌ی محتوای مدخل ابوتابت کوفی، بررسی مفصل حدیثی درباره‌ی غصب زمین در هفت طریق است (ص ۲۰۱)؛ مدخل ابوتفعل، پی‌جوبی شناخت راوی حدیثی منقول از اوست تا درباره‌ی خود وی (ص ۵۲۳)؛ و مدخل ابوالعالیه‌ی مُزنی، تنها حدیثی به نقل از او توسط طبرانی آورده و هیچ داده‌ی خاصی درباره‌ی او به دست نمی‌دهد (ص ۴۱۲).

دیگر نکته‌ی گفتندی، اطناب و تفصیلی است که شاید به اقتضای ماهیت رجالی اثر، اغلب درباره‌ی نام و نسب افراد و تصحیح‌ها و تحریف‌های

پیامبر، احادیث ابوطالب، شعر، زمان مرگ، نسل و خاندان، و نوشته‌ها درباره‌ی ابوطالب. آنچه درباره‌ی مدخل گفته‌ی است اطباب آن و تکرار برخی داده‌ها، و نیز تبعیت کامل مدخل از نظرگاه‌های کلامی شیعی (بقویه‌ی در بخش ایمان ابوطالب) است.

کتاب از ۷۳۳ مدخل تشکیل یافته و اسامی نویسنده‌کان آن‌ها از قرار زیر است: حجت‌الاسلام قاسم خانجانی (۱۵۹ مدخل)؛ حجت‌الاسلام محمد رضا هدایت‌پناه (۱۱۶ مدخل)؛ حجت‌الاسلام رمضان محمدی (۹۳ مدخل)؛ دکتر منصور داداش‌نژاد (۸۸ مدخل)؛ حجت‌الاسلام حسین مرادی نسب (۸۵ مدخل)؛ حجت‌الاسلام حسین حسینیان مقدم (۷۱ مدخل)؛ حجت‌الاسلام محمود حیدری آفایی (۳۹ مدخل)؛ مصطفی صادقی (۲۹ مدخل)؛ سید محمود سامانی (۲۷ مدخل)؛ رسول قلیچ (۱۱ مدخل)؛ ناهید طیبی (۷ مدخل)؛ حجت‌الاسلام رسول جعفریان (۴ مدخل)؛ و دکتر محمد‌کاظم رحمتی (۱ مدخل).

به عنوان ملاحظه‌ای درباره‌ی شکل مدخل‌ها و از نقطه‌نظری آماری، از ۷۳۳ مدخل و مقاله‌ی کتاب حاضر، درازای ۱۳۹ مدخل کمتر از ده خط است که از این شمار، ۴۷ مدخل کمتر از ۵ سطر دارند و مدخل‌های ابوریشه (ص ۳۹۲) و ابوعبدالرحمن نخعی (ص ۴۲۵) تنها دو سطر است. در مقابل، مدخل پیامبر، بلندترین مدخل کتاب است (۵۰ صفحه) و بلندترین مدخل‌ها پس از آن عبارت‌اند از: ابویکرین ابی قحافه (۲۷ صفحه)؛ ابوطالب‌بن عبدالمطلب هاشمی (۱۶ صفحه)؛ ابوسفیان، ضریخن خربن امیه (۷ صفحه)؛ ابویکریه تَقْفی (۶ صفحه)؛ ابوذر غفاری (۵ صفحه)؛ ابوموسی اشعری (۵ صفحه)؛ ابوجهه بن حُذَفَةَ عَدُوَی (۴ صفحه)؛ ابوبرزه‌ی اسلامی (۴ صفحه)؛ ابوایوب انصاری (۵/۳ صفحه)؛ ابوهُریره (۳/۵ صفحه)؛ ابواللایه انصاری (۳/۵ صفحه)؛ ابومسعود انصاری (۳ صفحه).

در واقع، عمده تلاش نویسنده‌کان مدخل‌ها بر آن بوده که داده‌های منابع گوناگون را با رویکردی بیش و کم نقادانه برابر هم نهاده و صحابی بودن فرد را مورد واکاوی قرار دهنده، برای نمونه، صحابی بودن ابودخاش، با نقد اقوال ذہبی و ابوحنیم و ابن اثیر، رد شده (ص ۲۵۹)، همچنان که این رأی دست‌کم درباره‌ی صحابی بودن ابوالآخرم (ص ۱۱۱) و ابوصمّضم (صص ۳۸۴-۳۸۵) نیز اعمال شده است. با این حال، گاه مدخل‌ها انبوهی از داده‌های گوناگون را در کنار هم آورده‌اند که در این میان، شماری

تبیین است، نگاهی که به بیان خود کتاب؛ «تعریفی افراطی از این واژه اصحابه است... و تعریفی ناقص است» (ص ۱). با این همه، برخی دیگر از صحابه را نمی‌توان در هیچ یک از این تعاریف یافت، برای نمونه: ادمین ربیعه که پیش از بعثت کشته شده و پیامبر در حجه‌الوداع تنها در یادی از او خون ریخته شده در جاهلیت را باطل خوانده (ص ۹۰)، یا ابو عیال هذلی که از شمار شاعران مُحضرم است و در خلاف عمر اسلام آورده و پیامبر را ندیده است (ص ۴۶۱). می‌توان در اینجا دیگر ضعف مفهومی کار را حتی نسبت به آثار پیشینی صحابه‌نگاری دریافت که همانا طبقه‌بندی صحابه است. دانسته نیست که چرا با وجود اثرگیری سترگ کتاب از کار این حجر، نسبت به تقسیم‌بندی صحابه خودداری شده است؛ امری که به آشنازی نسبی مدخل‌ها انجامیده، به ویژه هنگامی که مدخل‌ها صراحتی در چند‌چون صحابی بودن ندارند و به آوردن داده‌های انبوه و گاه تطبیق و تقدیم آن‌ها بسنده شده است. شاهد مدعای آنکه از ۷۳۱ تن صحابی که به عنوان صحابی معرفی شده‌اند، برپایه‌ی محتوای خود مدخل‌ها، تن به یقین تابعی‌اند، صحابی بودن دست کم ۵۷ تن محل اختلاف است، و دست کم ۷۴ نفر صحابی نیستند؛ بدین‌سان، تقسیم‌بندی صحابه می‌توانست در روشن‌سازی و ساده‌سازی شناخت صحابه سودمند و کارگر باشد. در وجهی دیگر و از نظر گاهی معنایی، محتوای برخی مدخل‌ها بی‌مایه و بیهوده می‌نماید، برای نمونه، وقتی تنها داده مدخل ابوجیبی غیرمنسوب به ما می‌گوید که «زبان او چون زبان آهو، سیاه بود» (ص ۵۸۶)، یا در مدخل ابوریطه، روایتی از پیامبر نقل می‌شود که «لیسیدن کاسه‌ی [غذا] برایم محبوب‌تر از صدقه دادن طعام به اندازه‌ی آن است» (ص ۳۰۷). این گونه گردآوری تمامی داده‌هایی که درباره‌ی فرد آمده، نه نشان از «تحقیقی» مسئله‌دار و هدفمند، که دست کم گویای «تتبعی» خام‌اندیشانه است. صحابه‌نگاری داشتنامه با وجود بهره‌گیری نسبی از برخی داده‌های رخدانگاشتی در پاره‌ای از مدخل‌ها - خاصه در موارد پیامبر، ابوبکر، ابوسفیان، ابوجهم بن حذیفه‌ی عدوی - هرگز اثری تاریخی نیست و از هرگونه نگره‌ی توین تاریخ‌نگاری خالی است. بهرغم تأکید آغازین کتاب بر دوری از پیش‌داوری و ارزش‌گذاری، داده‌های تاریخی اغلب آنچه به کار گرفته می‌شود که پای داوری‌ها و پیش‌داوری‌های کلامی در میان است: بیشینه‌ی مدخل‌های ابوبکر و ابوقطالب شواهد این امرند. در چنین زمینه‌ای، مقاله‌ی «خاورشناسان و مطالعات سیره»، جزیره‌ای مجاز است که بسا کار کرد زیباسازی کتاب را به دوش داشته، چه در هیچ یک از مدخل‌ها بهره‌ای از این دست مطالعات بیرونی نمی‌شود؛ امری که می‌توانست یاری گر نوسازی و بهسازی این حوزه باشد.

سرانجام، نبود فهرست و نمایه، کاستی اشکار کتاب است که خواننده را در یافته و خوانش آسان کتاب، در میان انبوه داده‌ها رها می‌سازد.

پی‌نوشت

مریبوط اعمال شده و گاه حجم عمدی مدخل‌ها را اشغال کرده است، برای نمونه: در مدخل‌های ابومائیه‌ی ذوی‌سی (ص ۱۲۹)، ابوالnas بن زئیم دُلَّی کنانی (صص ۱۳۱-۱۳۲)، ابوبُرده بن نیار انصاری (صص ۱۴۴-۱۴۵)، ابوبشیر انصاری ساعدی (صص ۱۵۲-۱۵۳)، ابومُکِّت اسدی (صص ۵۲۷-۵۲۸) دست کم نیمی از محتوا اقوال مختلف و گاه معارض هم را گرد آورده، که چنین امری تقریباً درباره‌ی کلیت محتوای مدخل‌های ابوایوب ازدی (ص ۱۳۴)، ابوبشیره‌ی شکری (ص ۱۵۶)، ابوسعدهن ابی‌فضل‌الله‌ی انصاری (ص ۳۳۵)، ابوسُود تمیمی گُدانی (ص ۳۶۵)، و ابوعبدیسُوع (ص ۴۲۹) صادق است. اما اساسی‌ترین مسئله‌ی داشتنامه را بایست در روش و مفاهیم آن دانست: آیا صحابه‌نگاری طرح قرار است فرهنگی رجالی - حدیثی - کلامی - تاریخی باشد؟ و آیا آنچه کتاب آن را «جامعیت» می‌خواند، در این میان، درآمیختن این گونه‌های گوناگون است؟ کتاب در این زمینه، خاموش است و جایگاه و محدوده‌ی خود را در میان آثار قدیم و جدید این حوزه روش نمی‌سازد. همچنین دانسته نیست طرح حاضر چه نسبتی با سه گانه‌ی الاستیعابه اسدالغابه، الاصابه دارد؛ پیشینه‌ی تحقیق و نوشته‌های پیشینی به روشنی و روشنمند معرفی و نقد نشده‌اند. فرد می‌تواند با مطالعه‌ی دقیق کتاب حاضر، اثرگیری آن را از سه گانه‌ی پیش گفته - بهویژه الاصابه‌ی این حجر - دریابد و الگوگیری‌های پیدای آن را بشناسد. ۲۲ مدخل کتاب تنها از الاصابه بهره گرفته‌اند: ابوبُرده بن سعد بن حزابه مخزومی (ص ۱۴۳)؛ ابوشریح خشمی (ص ۱۵۲)؛ ابوسُجیفین قیس بن حراث (ص ۳۳۰)؛ ابوشُریح مصری (ص ۳۷۳)؛ ابوصفوان یا ابن صفوان (ص ۳۸۳)؛ ابوظفیل، سُهیل بن عوف (ص ۴۰۲)؛ ابوذیس (ص ۴۷۳)؛ ابوعصیر (ص ۴۴۳)؛ ابوعمر بن شیم عبدی مُحاری (ص ۴۵۸)؛ ابوقتاده سُدوی (ص ۴۷۲)؛ ابوقرعان کندي (ص ۴۷۵)؛ ابوالقلب (ص ۴۷۶)؛ ابوقیس بن شمر کندي (ص ۴۷۸)؛ ابومالک جَعْدَی (ص ۴۹۵)؛ ابومُخشی (ص ۵۰۵)؛ ابوسلیم اشمری (ص ۵۱۸)؛ ابوصلیح هرمی (ص ۵۲۱)؛ ابومنهال غیرمنسوب (ص ۵۳۳)؛ ابووَاقِد (ص ۵۴۸)؛ ابوهدمه‌ی انصاری (ص ۵۵۷)؛ ابوالهیثم (ص ۵۶۴)؛ ابوجیبی غیرمنسوب (ص ۵۶۸). از این روی، دوباره می‌توان پرسید که صحابه‌نگاری داشتنامه، چه افزوده‌ی تازه‌ای در این زمینه صورت داده است؟ اگر گردآوری انبوه داده‌های گوناگون و گاه ناهمسان و ناخخوان در کنار همبُرگر و آمیختن و سنجیدن آن‌ها با نظر گاههای کلامی شیعی، بر تمامی کتاب صادق نباشد، بر بیشینه‌ی آن چنین است. راست آن است که کم‌جانی داشتنامه از حیث روشنمندی و تعریف مفاهیم چنان است که حتی مفهوم خود صحابه را نیز دربر می‌گیرد؛ با وجود تعریف چهار گانه‌ی (لغوی - عرفی - حدیثی - جامع) صحابه در پیش‌درآمد کتاب، صراحتی در تعریف مورد نظر در میان نیست. با این حال، با خوانش دقیق تمامی مدخل‌ها می‌توان دریافت که به رغم پیروی کلی از هر چهار تعریف، مبنای بسیاری از مدخل‌ها بر نگاه لغوی استوار بوده است. برای مثال، مدخل ابوعامر انصاری (صص ۴۱۷-۴۱۵)، که به استناد محتوای مدخل، فاسق و خصم پیامبر بود و کافر درگذشت، صرفاً با نگاهی لغوی قابل